

МІНІСТЕРСТВО
ОСВІТИ І НАУКИ
УКРАЇНИ

**ЗБІРНИК
НАУКОВИХ ПРАЦЬ**

Донецького державного
університету управління

ТОМ ХІ

Серія «Державне управління»

Випуск 174

**«Державне регулювання
економіки»**

Донецьк 2010

ББК 65.050+67.3
С 23

Державне регулювання економіки: зб. наук. праць ДонДУУ. Донецьк: ДонДУУ, 2010. - Т. XI. - 355 с. - (Серія Державне управління; вип. 174).

Засновник: Донецький державний університет управління

Редакційна рада:

Поважний О.С. – головний редактор,
Пілюшенко В.Л. – заст. головного редактора,
Бурега В.В., Поважний С.Ф., Токарева В.І.,
Стойка А.В.

Редакційна колегія:

Поважний О.С. - д.е.н., Губерна Г.К. - д.е.н., Дорофійко В.В. - д.е.н.,
Пілюшенко В.Л. - д.т.н., Адамов Б.І. - д.е.н., Лобас В.М. - д.держ.упр.,
Марова С.Ф. - д.держ.упр., Полякова Л.П. - д.держ.упр.

У збірнику викладено результати наукових досліджень ДонДУУ. Представлено теоретичні і практичні досягнення щодо стратегії, розвитку інноваційної діяльності конкурентоспроможності підприємств та регіонів. Збірник розрахований на наукових та практичних робітників, викладачів вищої школи, аспірантів, магістрів і студентів

Затверджений додатком до Постанови Президії ВАК України від 18.11.2009 р. № 1-05/5 як фаховий з державного управління.

Адреса редакції: 83015, м. Донецьк-15, вул. Челюскінців, 163а.

Телефон: (062) 337-66-09

Видається за рішенням вченої ради ДонДУУ

ISBN 966-7917-00-2

© Донецький державний
університет управління,
2010

УДК 65.012.34

ІНФОРМАЦІЙНА ЛОГІСТИКА В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЕФЕКТИВНОЇ ВЗАЄМОДІЇ ПРИ ПРИЙНЯТТІ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ

Ларіна Р.Р., д.е.н., професор
Бегаєвська І.Ю., к.держ.упр., доцент

У статті розглядаються питання реалізації логістичної концепції та її впровадження в діяльність органів державного управління. Запропоновано формування логістичної інформаційної системи, спрямованої на ефективну взаємодію суб'єктів державного управління.

В статті рассматриваются вопросы реализации логистической концепции и ее внедрению в деятельность органов государственного управления. Предложено формирование логистической информационной системы, направленной на эффективное взаимодействие субъектов государственного управления.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Практична реалізація логістичної концепції та її впровадження в діяльність органів державного управління будь-якого рівня неможлива без використання локальних обчислювальних комп'ютерних мереж, телекомунікаційних систем і відповідного програмного забезпечення.

Це пов'язано з тим, що в сучасній Україні, з одного боку, вже поступово розвиваються загальні процеси інформатизації управління, а, з іншого, відбувається поступовий перехід від індустріальної до постіндустріальної, інформаційної стадії розвитку. Тому в прикладних дослідженнях останніх років і, зокрема, в дослідженнях з логістики, чимало уваги приділяється теоретичним питанням процесу інформатизації та практичному застосуванню її основних положень.

Аналіз літературних джерел. Питання щодо інформаційного забезпечення логістичного управління в тому чи іншому аспекті досить активно досліджуються як вітчизняними, так і зарубіжними вченими, серед яких праці А.Альбекова, С.Митька, В.Федька, Д.Бауерсокса та Д.Клосса, А.М. Гаджинського, Ю.М. Неруда, Л.Б. Міротіна та В.І. Сергеева [1; 2; 3; 4; 5]. Але незважаючи на досить велику кількість публікацій з даного напрямку, дане питання досліджене ще не досить повно. Серед

УДК 35.075.5

ЕКСПЕРИМЕНТ У СОЦІАЛЬНОМУ МЕНЕДЖМЕНТІ (МЕЖІ І МОЖЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ)

Стойка А.В., к.держ.упр., доцент

У статті розглядаються основні аспекти соціального експерименту стосовно теорії і практики державного управління. Автор пропонує власне бачення необхідності та відповідних обмежень стосовно соціального експерименту.

В статье рассматриваются основные аспекты социального эксперимента относительно теории и практики государственного управления. Автор предлагает собственное видение необходимости и соответствующих ограничений относительно социального эксперимента.

Вступ. В умовах кризових випробувань початку ХІХ століття невинно зростає потреба і необхідність передбачуваності соціального розвитку, більшої планомірності, узгодженості і цілеспрямованості в керуванні господарською діяльністю, соціальному будівництві, організаційно – політичній діяльності. Це – об'єктивний процес, зумовлений багатьма причинами і чинниками. Перш за все це – ускладнення соціального життя, його невинне прискорення, взаємна переплетеність і взаємовплив економічної, політичної і соціальної сфер, взаємозалежність організаційних структур і ефективності виробничої діяльності тощо. Вказані чинники вимагають переосмислення засад соціального управління, докорінного збільшення питомої ваги пошукової, експериментальної складової в сучасній організаційній культурі та соціальних стратегіях.

Аналіз останніх досліджень. Напрацювання в руслі вказаної проблематики в прикладних галузях: менеджменту, соціології тощо. Це, зокрема, роботи О.Бабича, О.Бойко, О.Гальчинського, Н.Діденко, І.Животової, Г.Колеснікова, В.Колпакова, Ю.Пахомова, О.Плотнікова, Ю.Семенова, Г.Хаєта. Зустрічаються також дотичні роботи з більш широкої проблематики філософії та загальної теорії управління (В.Бех, В.Бурега, Г.Нестеренко, В.Заблоцький, О.Поважний, С.Поважний, О.Пономарьов, О.Романовський, Л.Товажнянський, І.Шавкун тощо).

До концептуального фундаменту даної проблематики необхідно покласти розробки західних дослідників – таких, як П.Вейл, М.Елвессон, П.Ентоні, Дж.Мартін, Д.Мейерсон, Р.Моран, Д.Ньюстром, В.Оучі,

А.Петтігру, К.Рей, Р.Розенфельд, Л.Смірчих, Е.Уілкінз, Р.Уіпп, П.Харріс, Д.Хемптон, Ч.Хенді, Г.Хофстеде, Е.Шейн та інших.

В цілому вказані автори торкалися тих чи інших окремих аспектів проблематики соціального експерименту. Але сучасний етап соціально-економічного розвитку України в контексті глобальних викликів і ризиків конче вимагає предметного звернення до проблематики соціального експерименту саме в контексті пошуку адекватної моделі українського соціального менеджменту, яка змогла б поєднати світові досягнення науки і практики менеджменту із позитивним національним досвідом. Саме це визначає мету даної статті.

Викладення основного матеріалу дослідження. Вказані вище мікросоціальні тенденції є проявом і наслідком ускладнення технологій (в першу чергу технологій соціальної комунікації) і усього господарського механізму. Це, зокрема, репрезентовано різким зростанням кількісних і якісних показників зростання зв'язків – господарських, фінансових, технологічних, а у післявоєнний час – екологічних. Разом з тим технічні конструкції і економічні проекти ведуться протягом багатьох років і коштують мільярди доларів. Коротше кажучи, без чіткого плану, без жорсткої системи договорів, контрактів і домовленостей неможливо обійтись. Ринок починає якісно змінювати свою природу під впливом не тільки відносин конкуренції та поглинань, але й партнерства, що надає змогу створювати новий унікальний продукт [1, 109]. Разом з тим залишається адекватною визначення нашої доби як «доби ризику» (У.Бек). Розвиток відбувається під знаком непередбачуваності [2].

За цих умов зростає значущість і впливовість державного управління, особливо в соціальній сфері. В той же час внаслідок феноменального ускладнення сучасного світу та посилення різноманітних явищ кризовості дедалі більшою мірою усім функціям управління стає притаманний експериментальний характер. Управління взагалі несе в собі завжди пошуковий, креативно – інноваційний потенціал, але сьогодні творча суб'єктність управління виражена гранично чітко і виразно, - втім, як і зростаюча відповідальність управлінських рішень

Суб'єктності у соціальному експерименті притаманні діяльнісно – вольові характеристики, що знаходять своє уособлення у необхідності, можливості і бажанні здійснювати вплив на інші суб'єкти соціального розвитку, на умови соціально – природного буття. При цьому такій суб'єктності властива не тільки владність (якщо її тлумачити як спроможність здійснювати вплив на волю і поведінку інших), - адже експериментуванню не менш властива і самоскерованість, вплив на структуроутворюючі основи власного існування, а не тільки на умови і спосіб буття інших.

І усе ж таки треба визнати, що однією з докорінно важливих складових соціального експерименту є влада, а також спосіб її практичного

буття - соціальне управління, яке яскраво репрезентує як зв'язок соціальних моделей із практикою, так і соціальне експериментування у його усіх сутнісно важливих характеристиках. Відповідно, експерименти будуть розрізнятися також за ступенем керованості – це може бути спонтанний (здебільшого некерований ззовні, ніким не планований і не очолюваний) і керований соціальний експеримент. Неважко дійти висновку, що між некерованою спонтанністю і жорстким контролем керівника немає не тільки прірви, але й занадто великої дистанції. Будь-яке розгортання експериментальної стратегії може бути кероване тільки у певних межах, тільки у світлі відомого, передбачуваного, відносно усталеного. В той же час внаслідок специфіки людської дії (зокрема, її раціональності і цілеспрямованості) ми можемо пересвідчитись в тому, що "некерованість" людської поведінки також має межі і здебільшого цілком підпадає під мережу передбачуваності і контролю.

Перш ніж звернутися до докорінних аспектів управління соціальним експериментом, треба звернутися до експериментальної природи самого соціального управління. Іншими словами, управління має справу з експериментом не тільки тоді, коли той чи інший експеримент здійснюється. Сам феномен соціального управління може тлумачитись у якості перманентного (див. наведену вище типологію) експерименту.

Що робить соціальне управління експериментом? Вкажемо, що метафора експерименту може бути застосована до будь-яких складних і багатоаспектних соціальних взаємодій (яким є і управління також). Управління яскраво репрезентує пошук і набуття нового прийнятого досвіду – як досвіду інновацій, так і гармонізуючих адаптацій. Негативний досвід управління також стає доробком, з якого соціальні менеджери і технологи, стратеги і політики роблять (по можливості) відповідні висновки.

За своєю природою і призначенням соціальне управління репрезентує діяльність, скеровану на спричинення тих чи інших бажаних (необхідних) змін в суспільстві, здебільшого – на впорядкування керованої системи, зменшення непередбачуваності і невизначеності та ін. Якщо казати про основні параметри (рівні) функціонування системи, то управління спрямоване на поліпшення головних функціональних якостей системи: регулюючих, екстракційних, дистрибутивних, регулюючих, символізуючих [3, 40 - 41].

У найбільш загальних рисах соціальне управління може бути виражене приблизно таким чином: це приведення керованої системи у стан, програма (проект) якого задається іншою системою.

Головною функцією управління, на наш погляд, слід визнати підтримання узгодженості і інтеграції керованого соціального організму, узгодження його складових, елементів і властивостей із середовищем, вимогами моменту, потребами розвитку тощо. Якщо тлумачити соціальне буття в якості перманентного експерименту, соціальне управління в ньому

повинне відігравати роль інституціоналізуючого і гармонізуючого агента, завдяки втручанням і участі якого експериментування не завдає смертельної шкоди існуванню соціуму і його серцевинних інституцій.

Іншими словами, завдяки соціальному управлінню здійснюється зворотній зв'язок між "тілом" соціуму і чинниками експериментального середовища. Управління виступає у якості інструменту приведення в дію експериментальних джерел, контролю над ними, відповідного коригування (у разі потреби – докорінної ревізії) процесу і проміжних наслідків експериментування, підведення підсумків. Наявність структур управління має критеріальне значення для виокремлення власне соціального експерименту з органічного плину соціального процесу. Як ми вже говорили вище, експеримент може бути спонтанно – некерованим, але у своєму чистому вигляді експериментування усе ж таки передбачає структуру керування. Вони, звісно, притаманні соціуму у будь-яких умовах, але структура соціального експерименту передбачає наявність і активну дійову участь факторів управління.

В сучасних умовах експериментальна дія здебільшого спричиняється управлінською дією – багатоманітним впливом владних структур різних рівнів. Для розгляду управлінських аспектів соціального експерименту нам здається плідним і перспективним пропонований В. Соїфером розподіл типів управління на такі, що репрезентують динамічний (суворо однозначний) причинний зв'язок і такі, що репрезентують вирогіднісний (статистичний) причинний зв'язок [4]. Відповідно, найбільш простим типом управління буде "рігидне" управління (просте, тверде, жорстке), а високим типам складності соціуму і складності завдань відповідатиме вирогіднісно – статистичне управління.

У жорстко детермінованих системах управління експериментальним впливом звичайно носить досить прозорий і чіткий характер, що зумовлено характером експериментів в таких системах. Наприклад, в рамках фірми (корпорації) експеримент звичайно носить досить обмежений (як у просторі і часі, так і відносно глибини і масштабу наслідків) характер, здійснюється у відповідності до чітко визначених і звичайно конкретно вимірюваних показників (які свідчать або про позитивний перебіг експерименту, або ж про необхідність згорнути останній). Жорстке управління дає в цьому випадку надійні наслідки, але вони не можуть в принципі визнаватися основою для узагальнення і розповсюдження. Експеримент передбачає наявність так само експериментальних управлінських структур, які дають змогу вільно випробувати ті чи інші підходи, використовувати новаторські підходи і ризик, - без постійного чекання наказів згори, жорсткої директивності, "управлінської дисципліни" тощо. Жорсткі структури управління в принципі неспроможні створити такий сприятливий клімат пошуку і інновацій. Жорстке управління стає принципово неадекватним в умовах,

коли зростає складність системи, коли здійснюється перехід до нових умов існування. Тоді виникає потреба гнучко, оперативну, ефективно сприймати інформацію, акумулювати великі обсяги інформації і на цій основі виробляти адекватні управлінські рішення.

Таким чином, на певному рівні складності системи, або ж на стадії, коли дія експериментального чинника починає демонструвати плідну невизначеність (без того, щоб бути при цьому небезпечною для структури в цілому), жорсткі структури управління.

Якщо проаналізувати динаміку суспільних інновацій (і трансформацій як таких взагалі), то можна без перебільшення твердити, що головними в цих інноваціях будуть організаційні процеси (організаційна діяльність) менеджерів (керівників). І справді, ані виробництво, ані економіка, ані люди, ані машини не будуть працювати, якщо їх належним чином не "налагодити" і не організувати. Успіх усіх видів діяльності (господарської, соціально – економічної та ін.) вирішальною мірою залежить від вмільої організації. Історія людства переконливо свідчить про те, що саме вмільа і масштабна організаційна діяльність менеджера (керівника) в державі (або підприємстві) лежала в основі позитивних змін у життєдіяльності, добробуті, розвитку як такому. Організація управління, як нам уявляється, є вищим прогнозуючим менеджеріальним процесом (в організації виробництва – підприємницько – виробничим процесом), видом діяльності, який контролює, планує, ініціює та організовує конкретні управлінські функції. Разом з тим, сучасні форми організації і стимулювання праці менеджера через систему його участі в прибутках, співволодіння власністю – створюють умови для злиття воедино управлінського і підприємницького талантів [5].

Визначимо основні параметри і лінії зв'язку організаційно – управлінських рішень і соціального експериментування. Отже, в рамках організації експеримент може виконувати такі функції, конче важливі і значущі для менеджерів:

- експеримент робить можливою підготовку до використання майбутніх сприятливих умов (тобто експеримент дає технології успіху для тих умов, які ще відсутні);
- прояснює існуючі проблеми;
- підготує структури (і суспільство в цілому) до раптових змін у навколишньому середовищі);
- стимулює управлінців до реалізації своїх рішень у подальшому;
- покращує координацію дій в організації;
- покращує контроль в організації;
- сприяє більш раціональному використанню ресурсів (в тому числі людських);
- збільшує можливості забезпечення управлінських структур необхідною інформацією;

- створює передумови і мотивує людей (працівників взагалі, але управлінців особливо) до підвищення освітнього рівня [6, 228].

Для того, щоб плідно керувати на терені соціального експериментування, необхідно виокремити і чітко визначити параметри впливу на перебіг експерименту і оцінку його успішності (ефективності). Здійснення таких процедур дозволить певною мірою досягти керованості у тих експериментах, де повної керованості неможливо досягти в принципі, - а також виявити ті показники експериментування, які варто рахувати другорядними.

Докорінно важливою складовою управління соціальним експериментом є отримання відповідної інформації. Взагалі кажучи, отримання інформації – це і генеральна мета самого експериментування. З іншого боку, саме управління пов'язане із отриманням, збереженням і переробкою інформації. Із допомогою інформації управління має змогу вплинути на об'єкт, в нашому випадку – на "поле" експерименту. Сенса управління, на наш погляд, якраз і полягає в тому, що невеликі за витратами інформаційні зусилля спроможні спричинити значні і могутні наслідки. В цьому знаходить прояв одна з найважливіших закономірностей управління експериментом – обмеженість впливу дозволяє зберігати належну чистоту експерименту, - але тільки за умови, якщо забезпечено отримання адекватної і багатоканальної інформації. В основі цього процесу – прийняття і реалізація управлінського рішення, яке можна вважати основним наслідком (і засобом) здійснення експерименту.

Яким чином здійснюється оцінка успішності керування експериментальною діяльністю? Спочатку спробуємо визначити можливість такої оцінки за обсягом отриманої інформації. Одразу треба визнати, що екстенсивний обсяг інформації (у символах, байтах, знаках) не може виступати прийнятним критерієм оцінки ефективності праці експеримент – менеджера. Це ж стосується обсягу тієї інформації, яка перероблюється, обробляється тощо [7, 54 - 58].

Можна вважати ефективною формою оцінки успішності управлінського впливу (і успішності експериментування в тому числі) оцінку витрат часу. Якщо експеримент призводить до відчутних змін у часовому вимірі, якщо із допомогою експериментальних методик досягається реальна економія людської енергії (а її також можна виміряти через посередництво годин і хвилин), то є підстави віднести до експерименту із усією серйозністю. Через це важко оцінити позитивно реформи в системі середньої освіти, які зводяться фактично до того, що учні будуть згодом вчитися на рік довше.

У якісному плані експеримент через призму управлінського інтересу може вважати таким, що "відбувся" у тому разі, коли внаслідок його проведення зростає рівень компетентності робітників. Експеримент дозволяє оцінити, критично переглянути традиційні уявлення про коло

обов'язків того чи іншого працівника, про відповідність його посаді чи компетенції, яку передбачає робота (іншими словами, здійснюється потенціал працівника).

Головне, що може допомогти зробити експеримент, це здійснити стратегічний розподіл праці – зокрема, за видами робіт – повсякденні, поточні, такі, що періодично повторюються, нерегулярні, такі, що рідко зустрічаються, - нарешті, унікальні.

Під час такого аналізу можна виокремити такі види робіт, які виконуються за стандартними правилами, що можуть передбачати алгоритмізацію, - і, відповідно, такі, що вимагають творчості, тобто креативні, нестандартні.

Зауважимо, що останніми роками відбувається якісний перегляд колишніх уявлень про логічне і раціональне. Зростаюча увага приділяється ірраціональним, емоційним чинникам людської поведінки (та усього, що складає емоційний інтелект – EQ), в тому числі поведінки ділової, управлінської [8].

Проведення практично усіх соціальних експериментів визначається намаганням до перевірки певних причинно – наслідкових зв'язків. Структура і функціональне визначення експериментів зв'язані із принципом контролю і так званого "випадкового розподілення".

Контроль здійснюється звичайно двома шляхами. Перший полягає в тому, що експериментатори контролюють операціоналізацію причинних (незалежних) або результативних (залежних) перемінних. Другий спосіб – контроль над чисельними мінливими факторами (як відомими, так і невідомими, як вірогідними, так і невірогідними) – пов'язаний із інтересом, який проявляється до даного феномену. Останній тип контролю здійснюється шляхом випадкового розподілу наданих суб'єктам умов. Випадковий розподіл має настільки важливе значення, що в принципі вважається критично важливим елементом, який дозволяє назвати якийсь конкретний напрямок соціальної діяльності.

Висновки. Підводячи підсумок, відзначимо вирішальну роль управлінського впливу на перебіг і ефективну організацію процесу експерименту. Соціальне буття дедалі більше стає перманентним експериментом, по відношенню до якого соціальне управління мусить відігравати роль інституціоналізуючого і гармонізуючого агента, завдяки втручання якого експериментування буде узгоджуватись і не не завдавати шкоди існуванню соціуму. Складність соціального середовища, в якому розгортається сьогодні діяльність управління, не надає можливості в принципі передбачити і вплинути на усі значущі параметри соціального експерименту. Але можна без сумніву твердити, що сучасний рівень управлінської науки дає змогу визначити чіткі критерії керівного впливу на процеси, серед яких, зокрема, буде соціальна ефективність, гуманітарні чинники і складові, якість соціального капіталу, економія часу тощо.

Навіть за ситуації, коли виникають екстремальні складнощі управлінського гатунку, немає підстав вважати, що управління стає небажаним чи неможливим. Йдеться про необхідність серйозних і масштабних інновацій в самій управлінській науці для того, щоб вона відповідала викликам і імперативам часу. З погляду на це соціальний експеримент є нагальною потребою в контексті бажаних змін, і масштабне соціальне експериментування є необхідним фактором успішного провадження курсу реформ на терені України.

Література

1. Тапскотт Д., Уильямс Э.Д. Викиномика. Как массовое сотрудничество изменяет все. – СПб.: BestBusinessBooks, 2010. – 387 с.
2. Талей Н.Н. Черный лебедь. Под знаком непредсказуемости. – М.: Колибри, 2010. – 526 с.
3. Технологии политической власти: Зарубежный опыт. Кн. – дайджест /В.М. Иванов, В.Я. Матвиенко, В.И. Пагрушев, И.В. Молодых. – К.: Вища школа, 1994. – 263 с.
4. Соифер В. Связь и причинность и типы управления в системах// Вісник Харківського держ університету. – Серія «Теорія культури і філософія науки». – Вип. 14. Людина: дух, душа, тіло. – Суми, Харків, 1999. - № 429. – С.141- 145.
5. Ривкин С., Сейтель Ф. Мудрая идея. Трансформация ваших идей в успешные инновации. – М., СПб и др.: ПИТЕР, 2003. – 240 с.
6. Стратегическое планирование / Под ред. Уткина Э.А. – М.: Ассоциация авторов и издателей "ТАНДЕМ". Изд-во ЭКМОС, 1999. – 440 с.
7. Бизюкова И.В. Кадры управления: подбор и оценка. – М.: Экономика, 1998. – 150 с.
8. Стейн С.Д., Бук Г.И. Преимущества EQ. Эмоциональный интеллект и ваши успехи. – Пер. с англ. – Днепропетровск: Balance Business Books? 2007. – 384 с.

УДК 35.078

НАУКОВО-ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ РЕКЛАМНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Кур'якова В.В., аспірант ДонДУУ

Стаття присвячена спробі аналізу теоретико-методологічних засад державного управління рекламного

6. Євген Красняков. Державна політика в галузі освіти України в контексті реалізації освіти для демократичного громадянства і прав людини [Електронний ресурс]: "Журнал Верховної Ради України "Віче". – Режим доступу: <http://www.viche.info/journal/2634/>.

7. Крамаренко А.М. Вища освіта України: проблеми та напрями модернізації / А.М. Крамаренко // Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школі. – 2010. – № 8. – С. 255-263.

8. Неминущий А.І. Основні тенденції розвитку вищої освіти щодо виховання загальної культури у майбутніх фахівців / А.І. Неминущий // Горизонти образования. – 2011. – № 1 (31). – С.116-118.

9. Компетентнісний підхід у сучасній освіті: світовий досвід та українські перспективи: Бібліотека з освітньої політики / Під заг. ред. О.В.Овчарук. – К.: "К.І.С.", 2004. – 112 с.

10. Відкрита освіта: колективний розвиток освіти через відкриті технології, відкритий контент і відкрите знання / За ред. Т. Пійосі, М.С. В. Кумара / Переклад з англ. А. Іценка, О. Носика. – К.: Наука, 2009. – 256 с.

11. Зигало О.А. Сучасні тенденції розвитку освітньої політики в Україні / О.А. Зигало // Державне управління: теорія та практика. – 2009. – № 2. – Режим доступу: http://www.academy.gov.ua/ej/ej10/doc_pdf/ZygalO.pdf.

12. Модернізація освіти України у контексті євроінтеграційних процесів: історико-педагогічний аспект: монографія / за заг. ред. Н.Г. Сидорчук. – Житомир: Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2008. – 300 с.

13. Кремень В.Г. Освіта і наука в Україні – інноваційні аспекти. Стратегія. Реалізація. Результати / В.Г. Кремень. – К.: Грамота, 2005. – 448 с.

14. Гуманітарна політика Української держави в новітній період: монографія / За заг. Ред. С.І. Здіюка. – К.: НІСД, 2006. – 403 с.

15. Масальський В.І. Вища освіта на рубежі ХХ-ХХІ століть: нові орієнтири розвитку / В.І. Масальський // Вісник Донецьк. ун-ту. Серія Б. – 2000. – №1. – С. 258-263.

16. Курко М.Н. Роль вищої освіти в умовах становлення правової держави / М.Н. Курко // Форум Права. Електронне наукове фахове видання Харківського національного університету внутрішніх справ. – 2010. – № 2. – С. 224-230.

17. Журавський, В. С. Вища освіта як фактор державотворення і культури в Україні / В. С. Журавський. – К. : Видавничий Дім "Ін Юре", 2003. – 416 с.

ЗМІСТ

Ларіна Р.Р., Беганська І.Ю. Інформаційна логістика в забезпеченні ефективної взаємодії при прийнятті управлінських рішень.....	3
Стойка А.В. Експеримент у соціальному менеджменті (межі і можливості застосування).....	10
Кир'якова В.В. Науково-теоретичні засади державного регулювання рекламної діяльності в Україні.....	17
Степанов В.Ю. Інформаційна культура менеджера в менеджменті.....	26
Косинський Р.В. Принципи та напрями державного фінансового контролю.....	34
Белкін Л. М. Державне регулювання операцій купівлі-продажу.....	45
Заколюдяжна М.О. Особливості здійснення державного контролю в галузі охорони здоров'я.....	51
Боклаг В.А. Законодавче забезпечення державного регулювання земельних відносин в Україні.....	57
Кіктенко О.В. Державне регулювання фондового ринку в період стабілізації його роботи.....	64
Лихачов С.В. Основні засади дозвільної політики в Україні.....	70
Устименко В.А. Экономико-правовое обеспечение деятельности органов местного самоуправления как центров территориальных хозяйственных систем.....	79
Мартыненко В.М. Источники финансирования систем страхования депозитов.....	86
Медведева Є.І. Взаємодія державних органів влади та громадських організацій у системі реалізації громадських прав і гарантій в Україні.....	91
Поспелова Т.В. Ринок праці як фактор розвитку та реалізації людського потенціалу в Україні: стан та перспективи.....	99
Маштакова О.М. Конституційні принципи взаємодії місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування.....	107
Шапран М.В. Державне управління розвитком курортно-оздоровчих територій.....	114
Маліков В.В. Необхідність державного регулювання економіки при переході від адміністративно-планової до ринкової економіки.....	123
Комар В.Ю. Аналіз стану мотивації початку студентів економіко-управлінських спеціальностей.....	135

Каракай М.С. Концептуальні засади розвитку молодіжних консультативно-дорадчих структур територіальних громад.....	143
Усаченко Л.М. До проблеми дослідження конструктивізму відносин у форматі «органи державної влади — неурядові організації».....	151
П'ятіна О.С. Комунікаційний аспект формування корпоративного іміджу державної влади.....	159
Шевченко С.О. Принципи формування державно-громадського механізму управління якістю вищої освіти в Україні.....	166
Ткачова Н.М., Хайлова Т.В. Місце та роль державного антикризового управління в забезпеченні економічної безпеки.....	177
Веселовська К.В. Державна підтримка розвитку малого бізнесу в Україні.....	184
Лухутащвілі Н.Х. Боротьба з бідністю – завдання системи державного управління.....	190
Заводовський С.В. Тенденції розвитку зовнішньоекономічних відносин України з країнами європейського союзу.....	196
Сотнікова І.В. Соціальні наслідки реформування пенсійної системи в Україні.....	208
Сухінін М.В., Балуєва О.В. Дослідження змісту проблем реалізації державної політики в галузі охорони здоров'я в роботах українських науковців: джерельний аналіз.....	215
Балуєва О.В. Сучасні інформаційні технології в удосконаленні державних механізмів розвитку галузі охорони здоров'я.....	222
Сидорук А.М. Фактори формування механізму реалізації регіональної політики.....	234
Андрющенко О.Б. Аналіз сучасного стану і проблем розвитку транспорту в Україні.....	240
Долгальов В.Ю. Удосконалення податкового контролю, як одного з діючих інструментів соціально-економічного розвитку території.....	248
Турченко Д.К. Перспективи розвитку біотопливной промисловості.....	257
Лычко Л.Я. Пути оптимизации формирования у будущих менеджеров иноязычной коммуникативной профессионально-ориентированной компетенции.....	263
Лукашева Н.А. Мотиваційний компонент готовності державних службовців до професійної діяльності.....	271
Турченко Д.К. Переработка угля в жидкие и газообразные продукты... 283	

Демчак Р.Є. Концептуальні основи соціально-економічного захисту населення.....	288
Гуляк О.О. Приватизація комунальної власності як засіб структурної перебудови регіональної економіки.....	295
Євсєєва Г.П. Стратегічний розвиток засад державної мовної політики в контексті євроінтеграційних прагнень України.....	306
Ткачова Н.М., Михайличенко Н.Г. Проблеми державного регулювання інвестиційної діяльності сільськогосподарських підприємств.....	310
Ткачова Н.М., Пілюшенко А.В. Складові механізму реалізації державної політики розвитку інформаційного суспільства.....	315
Хороших В.В. HR-брендінг - нова конкурентна перевага.....	320
Переверзєв В.М., Шкрабак І.В. Соціальна складова економічної системи регіону.....	326
Сердечна Л.В. Світова практика регулювання захисту прав споживача реклами.....	332
Калашникова В.А. Проблемы рынка труда в Украине.....	340
Черенкова М.А. Генезис формування взаємодії регіональних органів влади з навчальними закладами.....	344

**Збірник наукових праць
Донецького державного університету управління**

ТОМ XI

Серія "Державне управління"

Випуск 174

«Державне регулювання економіки»

Матеріали доведено мовою оригіналу

Матеріали, що публікуються, відображають точку зору авторів, яка може не збігатися з думкою редколегії збірника.

При цитуванні або частковому використанні тексту публікацій посилання на збірник обов'язкове.

Відповідальний за випуск:

Пілюшенко В.Л.

Підп. до друку 10.12.2010 р.	Формат 60x84 ¹ / ₁₆	Папір офсетний
Різографічний друк.	Ум.-др. арк. 33,8.	Облік.-вид. арк. 17,1
	Тираж 300 прим.	

Донецький державний університет управління
Україна, 83015, м. Донецьк-15, вул.Челюскінців, 163а